

РЕШЕНИЕ

№ 1911

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 11.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **169** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл. 405 и чл. 404, ал. 1 т. 1 от Кодекс на труда.

Образувано е по жалба на [фирма] против Предписание на Дирекция "Инспекция по труда"- С. обективирано в Протокол за извършена проверка от 9.12.2019 г.

Релевира оплаквания за незаконосъобразност на даденото предписание, като поддържа наличие на всички отменителни основания по чл. 146 от АПК. Твърди противоречие с чл.35 и чл.36, ал.3 от АПК, предписанието било бланкетно, липсвали фактически основания за издаването му, невярно била посочена нарушената норма. Сочил, че по арг. от чл.284 КТ и чл.17 от Наредба № 3 от 19 април 2001 г. за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място, преценката за необходимостта от и за вида на личните предпазни средства се извършва от работодателя. Моли да се отмени оспорения акт. Претендира разноси.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда” С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юриск. възнаграждение.

СПП, редовно призовани не взема становище.

Административен съд- София, град в настоящия състав след като обсъди сочените в жалбата основания във връзка със събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от адресата на оспорения административен акт в

преклузивния срок за оспорване и срещу акт, който има характеристиките на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, представляващ "Предписания" по чл. 404, ал. 1 от КТ, имащи характер на принудителна административна мярка (ПАМ), които съгласно изричната разпоредба на чл. 405 от КТ подлежат на съдебен контрол за законосъобразност. Следователно издаването на ПАМ следва да е съобразено с изискванията за издаване на административни актове по АПК, включително да се спазват изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК относно формата и съдържанието на акта.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган-инспектори от Дирекция "Инспекция по труда"-С., които по силата на чл. 404, ал. 1 от КТ имат правомощия да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица с цел отстраняване на нарушения на трудовото законодателство. Видно от приложените по делото заповеди, длъжностни характеристики лицата, дали оспореното предписание заемат длъжност инспектор и главен инспектор в Дирекция "Инспекция по труда"- С. и следователно, същите притежават териториална и материална компетентност "ex lege " да издават индивидуални административни актове "Предписания" по чл. 404, ал. 1 от КТ, каквито са оспорените в настоящото производство.

В случая процесното предписание е „Работодателят да предоставя на работниците или служителите работното и /или униформеното облекло в дена на постъпването им на работа, съгласно чл.8 ал.2 от Наредба за безплатното работно и униформено облекло /обн. дв бр.8 от 30.01.1987г./

Преди всичко следва да се отбележи, че Наредбата за безплатното работно и униформено облекло, обн. ДВ. бр.8 от 30 януари 1987г., изм. ДВ. бр.38 от 11 май 1990г., е отменена с Параграф единствен на заключителната разпоредба на Постановление № 10 от 20 януари 2011 г. за приемане на Наредба за безплатното работно и униформено облекло - ДВ, бр. 9 от 28 януари 2011 г. Тоест, административният орган се е позовал на отменен нормативен акт. Към датата на издаване на оспореното предписание е в сила Наредба за безплатното работно и униформено облекло, приета с ПМС № 10 от 20.01.2011 г., Обн. ДВ. бр.9 от 28 януари 2011г. Също така в посочената Наредба /обн. ДВ бр.8 от 30.01.1987г./ не се съдържа ал.2 на чл.8 както е прието в оспореното предписание. Разпоредба с посочения текст се съдържа в действащата към датата на издаването Наредба, на която обаче органът не се е позовал. Неясна остава волята на административния орган относно приетата от него за нарушена разпоредба, което безспорно води до ограничаване правото на защита на адреса на акта. Позоваването на отменен нормативен акт към датата на издаване на процесното предписание е съществено процесуално нарушение безспорно обуславящо отмяна му.

На следващо място, съдът намира, че при издаването на оспорената принудителна административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е допуснато нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като липсват фактическите основания за издаването ѝ. Оспорената ПАМ не съдържа мотиви за прилагането ѝ, като органът е посочил единствено приетите за нарушени правни повели, без същите да са анализирани и без да са изложени конкретни съждения относно правно значимите факти. Съображенията, мотивирали органа да издаде процесните предписания не могат да бъдат извлечени и от съдържанието на другите документи, част от административната преписка. С оглед приложената жалба от П. П. /л.9/ би могло

единствено да се предположи /при все, че извеждане волята на административния орган по тълкувателен път е недопустимо/, че се касае за непредоставено работно и/или униформено облекло в готов вид в деня на постъпването на работа на посоченото лице. Предписанието не е конкретизирано обаче, поради което и е неясно за изпълнение. В него не е определен кръга на лицата, имащи право на работно и / или униформено облекло съгласно чл.6, ал.2 от Наредба за безплатното работно и униформено облекло, нито пък се препраща към някакъв списък с конкретно посочени професии/длъжностти имащи право на работно и униформено облекло. Според чл.6 ал.2 от Наредбата след предварителни консултации с представителите на синдикалните организации, с представителите на работниците и служителите по чл. 7, ал. 2 от Кодекса на труда и с комитета/групата по условия на труд работодателят писмено определя:1. работните места и видовете работа, за които се осигурява работно и/или униформено облекло; 2. работниците и служителите, които имат право на работно и/или униформено облекло; 3. вида, характеристиките и отличителните знаци на работното и/или униформеното облекло; 4. срока за износване на работното и/или униформеното облекло;5. условията за ползване, включително почистването на работното и/или униформеното облекло. В тази връзка не е обсъден и довода на упълномощения представител на работодателя М. А.Н. от 2.12.2019г /л. 33/ , че за длъжността охранител и портиер, която е заемал П. П. „не се предоставя работно и представително облекло“.

Съгласно разпоредбата на чл. 296 от КТ работодателят дължи осигуряване на работниците и служителите на безплатно работно и униформено облекло, при условията и ред, установени от Министерския съвет или колективно-трудова договор, но в конкретният случай предписанието е неконкретизирано по отношение на лицата и професиите /длъжностите, имащи право на работно/униформено облекло. Предписанието е издадено в нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК, без да се изяснят факти и обстоятелства от значение за законосъобразността на издадения акт и без ясна разпоредителна част. Налице са основания за неговата отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. ПАМ е дадено твърде общо, не е индивидуализиран списък на лицата, на които се дължи работно/ униформено облекло. Не е посочено дали се дължи такова облекло на всички работещи в дружеството, при изрично направено възражение, че за някои длъжности такова не е дължимо. Следвало е с протокола да се конкретизира по отношение на кои работници/ служители на кои длъжности се дължи в съответствие с чл.6 ал.2 от Наредбата.

Настоящият състав приема, че предписанията, давани от контролните органи на Инспекцията по труда, на основание чл. 404, ал. 1 от КТ, следва да бъдат конкретни, ясни и съобразени с изискванията за форма на индивидуалния административен акт по чл. 59, ал. 2 от АПК, за да може да се изпълни целта, която е предписана от законодателя в разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ, а именно: чрез налагане ПАМ, под формата на задължителни предписания да се предотвратят и преустановят нарушенията на трудовото законодателство, както и да се предотвратят и отстранят вредните последици от тях, с цел защита здравето, живота и интересите на работниците и служителите.

Непосочването на фактическите основания за издаването на акт винаги е абсолютно основание за отмяната му (дори когато органът действа в условията на оперативна самостоятелност). Фактическите основания са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него субективно публично право и са необходим

отграничителен белег на това право. Липсата им не просто не позволява индивидуализирането му, за да бъде то проверено, а сочи пряко на отсъствието му. С оглед на изложеното съдът приема, че оспореното предписание е издадено при съществено нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2 т. 4 от АПК, което безспорно нарушава правото на защита на дружеството и е от категорията на съществените пороци, които не могат да бъдат санирани в производството пред съда, поради което същото се явява достатъчно основание за отмяната му.

За изчерпателност на изложението, съдът следва да отбележи, че позоваването в жалбата на чл.284 КТ във връзка с чл.17 от Наредба № 3 от 19 април 2001 г. за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място е неотносимо в случая. Това е така, тъй като според чл.2 т.1 от Наредбата за безплатното работно и униформено облекло, същата не се прилага за лични предпазни средства или специално работно облекло, предназначени за опазване на здравето и безопасността на работниците и служителите и предоставяни по реда на Наредба № 3 от 2001 г. за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място (ДВ, бр. 46 от 2001 г.); След като се касае за предотвратяване и отстраняване на нарушение на чл. 8, ал. 2 от Наредбата за безплатното работно и униформено облекло, то относимата и приложима разпоредба е тази на чл. 296, ал. 1 от КТ, а не чл.284 от КТ.

С оглед изложеното, съдът приема жалбата за основателна и счита, че следва да отмени оспорената ПАМ, като издадена в противоречие с установените производствени правила, довело до некоректно изясняване на всички правнорелавантни факти, при липса на спазването на принципите на административния процес.

Относно разноските: Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 50 лева – заплатена държавна такса. С оглед изхода на спора, на ответника не следва да се присъжда юриск. възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд – София град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Предписание на Дирекция "Инспекция по труда"- С. обективизирано в Протокол за извършена проверка изх. № ПР1937902-1 от 9.12.2019 г.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда"- С. да заплати на [фирма] разноски в размер на 50 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд.

съдия: